

Tornar a començar?

Miquel Llull

Bibliotecari del Golea

Publicat a *El Naufragi del Golea* el 28 de juliol de 2006.

LA BIBLIOTECA DEL GOLEA
Capdepera
2017

Flying Mother Nature's silver seed
 To a new home in the sun
 Neil Young, *After the Gold Rush*.

Tot va començar en dilluns, talment com comencen les setmanes en aquesta part del món. Quan vaig acabar la feina, vaig dinar i me'n vaig anar cap al súper a comprar. Na Joana m'havia deixat penjada a la gelera la llista de les coses que necessitàvem, perquè ella, evidentment, era l'organitzada de la casa i no jo, que sempre he estat un desastre. Fruita, verdura, carn, peix, llaunes diverses, begudes sense alcohol, formatges, cuixots, lleixiu, pols de rentar, bosses de fems, tàmpax, desodorant, xampú... En fi, totes aquestes coses que fem servir per anar tirant en la vida, tot això que necessitam per anar pel món ben alimentats i ben pentinats i planxats. Com cada setmana, vaig fotre més de dues hores per aclarir tot aquest merder de la societat de consum!

Quan vaig arribar a la caixa, l'empleada, com sempre, em va fer un somriure i em va dir «Bona tarda» tan maquinalment com ho feia cada dilluns. Vaig treure la targeta de crèdit i el carnet d'identitat. Em va dir que eren 75,74 euros i em va oferir tres butlletes per a un sorteig d'un viatge, una per cada vint euros de compra.

— No, gràcies, —vaig dir. No me toca res mai, així que no fa falta que jugui. És perdre el temps miserablement.

— Això no ho pot saber mai, vostè. Amb un minut ha omplert les tres butlletes i potser li tocarà. Per què no ho prova?

Ho va dir d'una manera tan... no sé què... que com un idiota ho vaig fer. Vaig omplir les tres butlletes i les vaig depositar en una urna molt semblant a les que utilitza l'estat per fer-nos creure, de tant en tant, que som qualche cosa i que participam de les grans decisions.

*

El dia havia estat estrany i tanmateix igual que els altres dilluns. A la feina els homes havien xerrat de futbol, de tennis i de curses de cotxes; les dones ho havien fet d'altres coses igual de trivials i que no em veig amb esma de recordar. Malgrat tot, estava content. Era com una premonició, però al

revés. El meu cap veia que li passaria qualque cosa, però ho havia interpretat malament. Pel meu estat d'ànim semblava que el que havia de passar havia de ser bo, ni se m'havia ocorregut pensar que tot es giraria de cap per avall i que recordaria aquell dia com es recorda l'aniversari d'una desgràcia, o d'una mort, o d'una pena. Alegre i content me n'anava cap a l'escorxador!

I l'escorxador era ca meva. Vaig arribar a ca nostra amb el carret carregat, vaig pujar a l'ascensor, vaig obrir la porta i des del passadís vaig veure com na Joana treia roba del ropero i la ficava dins una maleta. Ella em va veure, però no es va immutar. Va continuar amb la seva tasca com si jo no hagués entrat.

— Què fas, Joana, que retires la roba d'hivern de l'armari?

— Seu, que hem de xerrar.

— Un moment que entri el carret a la cuina.

— No et torbis per favor, que tenc un poc de pressa.

— Bé, ja està, que és el que em vols dir amb tanta de pressa?

— Que me'n vaig...

— A on? M'hauries pogut avisar abans...

— No ho entens. Me'n vaig i no tornaré. Me'n duc les meves coses. Tota la resta t'ho pots quedar tu.

— No, no ho entenc. Vols dir que te'n vas i que això nostre s'ha acabat?

— Exacte!

Vaig quedar de pasta de moniato. No sabia com reaccionar. No m'ho esperava. Som tan beneit que mai no m'adon de res. El llenguatge de signes no és el meu fort, i menys si és femení. Però bé, qualque cosa havia de dir.

— I això què ha estat, així de sobte? Perquè m'havies deixat la llista de la compra avui dematí. Que ho has decidit ara?

— No, ja fa temps que ho pensava. No ho havies notat, tu?

— Ja veus que no.

— Sempre seràs igual, Miquel, i potser d'això m'he cansat. Que sempre siguis el mateix.

— Vaja, ara ser un mateix és un defecte!

— Bé, veig que no ho entens o que no ho vols entendre. Les persones necessitam canviar de tant en tant. No hi ha res etern. S'ha d'evolucionar, i amb tu no ho puc fer.

— Si no xerres un poc més clar serà vera que no entendré res. Puc fer qualque cosa perquè no te'n vagis? No vull que ho facis. Estic disposat al que em demanis. Ho voldria intentar. Necessit intentar-ho.

— No, és millor que ho deixem així. Les coses arriben a un punt que és millor no remenar-les.

— Però és que em fot que te'n vagis així, sense que jo pugui fer res perquè no ho facis. Sí, ja sé que les relacions de parella a vegades s'acaben,

però em pensava que si em passava a mi, m'ho veuria venir, que em donaria temps a intentar evitar-ho. En poques paraules, jo t'estim i no vull perdre't. Què puc fer?

— Val més que ho deixem anar. Quan s'ha de tallar millor tallar d'un cop sec. No vull discutir, ni donar més explicacions de les que calguin per acomiadar-nos en pau i com amics. Només me'n duré aquestes dues maletes. Les altres coses, ja t'ho he dit, t'ho pots quedar tu.

— Ara de veres. Si realment trobes que això nostre s'ha d'acabar, potser millor que me'n vagi jo. A més, el contracte de lloguer està a nom teu.

— No, som jo que me'n vull anar i no te vull complicar la vida cercant un altre pis per tu. Ja saps que no és fàcil.

— Moltes gràcies, Joana, per la deferència!

— Bé, me'n vaig abans que et comencis a posar irònic o tràgic, que no sé que és pitjor! Ja t'ho diré si m'he deixat alguna cosa que necessiti. Aquí tens la clau. Adéu.

No me'n podia avenir! Na Joana se'n va, em deixa i jo no sé per què. Em veia venir una temporada d'elucubracions intentant entendre aquella decisió seva que canviava tant la meva vida, que em deixava fet pols, més mort que viu, perquè jo l'estimava, no vull dir com el primer dia, però gairebé. M'ho passava bé amb ella. No m'imaginava la vida lluny del seu cos i del seu esperit. Diuen que això és amor! Si no ho és, s'hi assembla, crec jo.

**

I efectivament, mentre jo anava rumiant els motius, secrets, que havien empès na Joana a deixar-me tirat, la casa i el meu cap s'anaven desorganitzant de mica en mica. La brutor i la confusió envaïen la casa i el meu pensament. La vida és absurda! Tot és un trencaclosques i és impossible col·locar-hi les peces al seu lloc. I així les coses, vaig desaparèixer de la vida pública, excepte per anar a la feina, i vaig comprar un parell de dotzenes de caixes de cervesa, que s'anaren acaramullant per l'habitació, pel passadís, per la cuina, per la sala, pel bany, per la terrassa, per la bugaderia... No volia saber res de ningú. Em sentia acabat, atabalat, no sabia què dir ni què pensar. És l'amor, em repetia, el puta amor!

Amb això em va telefonar en Claudi, un dels meus amics, el més poca-solta de tots, però, tot s'ha de dir, també el més tendre.

— Ei, Miquel, que fa molts de dies que no sé res de tu. Què fas?

— Bec cerveses.

— Venga! que ho dic seriosament, què fas que no et veuen per cap banda?

— Estic fotut.

— Febre? Mal de cap?

— Pitjor.

— No m'assustis, Miquel, que no estic per bromes...

— M'ha deixat na Joana i no sé què dir, ni què fer.

— Ara venc a veure't i m'ho contes.

En cinc minuts ja el tenia a ca nostra amb una cervesa a la mà i aquell somriure que mai no sabies molt bé què volia dir. No arribaves a veure mai clar si se'n fotia de tu o és que era el seu estat natural.

— I què ha passat?

— No res, Claudi, aquesta és la putada, que no ha passat res. Se n'ha anat i no sé per què.

— Bé, ja feia molts anys que estàveu junts. Són coses que passen. S'acaba... i...

— I què?

— Idò que has de mirar la part positiva. Ara podràs tenir la casa així com vulguis...

— Sí, feta un desastre!

— ... i podràs tornar a fer tot allò que t'agradava, sortir, anar al cinema, ep!, i lligar!

— Claudi, no diguis dois! No vull tornar a fer la teva vida, ho entens? M'agradava la que feia.

— Ja, Miquel, però és millor que et facis a la idea que ja no la podràs fer, t'agradi o no t'agradi.

Això ja ho sabia, no calia que en Claudi m'ho enflocàs a la cara. Na Joana no tornaria. La vida, la meva vida, canviaria i jo no sabia veure-hi la cara positiva a tot allò. No en tenia.

Vaig intentar cridar-la per telèfon, però sempre el tenia desconnectat. Vaig parlar amb les seves amigues, però cap d'elles en sabia res, o això deien. Jo m'ensumava que ho sabien tot, però que per una estranya solidaritat de gènere, s'ho callaven. Bé, què hi farem? Ja ho he dit, la psicologia en general i la femenina en particular, no és el meu fort. Així que m'havia d'enfrontar a cegues a la crua realitat.

I aquest estat d'incertesa, d'innocència amarga, d'ignorància supina, va durar tres setmanes, perquè el dia que va fer vint-i-u vaig rebre una cridada que em va deixar de pedra:

— Senyor, ha tengut la gran sort que li ha tocat un viatge per a dues persones a l'illa de Pasqua. Es tracta del sorteig dels Supermercats X, en el qual vostè va participar. Pot passar per qualsevol dels nostres establiments i li farem entrega dels bitllets d'avió i de les reserves d'hotel.

L'illa de Pasqua? I on punyetes és això? —vaig pensar després d'obrir una altra cervesa. Realment, la vida era complicada. Primer me la destrossaven i ara pretenien que me n'anàs a celebrar-ho a una illa perduda per l'oceà Pacífic. És clar, la primera reacció, va ser dir que no en volia saber res de viatges, que amb el viatge que duia al damunt ja em bastava. Ni avions ni hotels ni putes amb vinagre! La cervesa era el meu refugi, el meu amic, el meu nou amor. En comprava caixes senceres i no m'havia de preocupar durant setmanes. No em demanava explicacions de res. Però tampoc no em rentava la roba ni em penjava la llista de la compra a la gelera, tot s'ha de dir!

I aquesta va ser la primera autocrítica que em vaig fer al llarg d'aquella crisi: l'enyorava a ella o a la seva organització? Vatuadell sagradet! No ho podia dubtar. L'enyorava a ella, a tota ella, la seva tendresa i les seves manies, el seu sexe i el seu mal humor.

— Idò a mi m'agradaria venir amb tu a l'illa de Pasqua —em va dir en Claudi quan li vaig contar.

— No, crec que és millor que hi vagi tot sol. Necessit reflexionar, necessit pensar en tot això. Amb tu, l'únic que faríem seria beure i intentar lligar amb totes les dones que ens mirassin als ulls. M'aniria bé un altre tipus de viatge. Més tranquil, trobar-me amb mi mateix, recompondre les meves idees. Mirar d'arribar a qualque banda. Tractar de trobar una part positiva, com deies tu l'altre dia. Però ho he de fer tot sol, ho entens?

— Sí, ho entenc, no et preocupis. Ves a recollir els bitllets i ves-te'n aquestes tres setmanes, que segur que tornaràs com a nou.

Vaig anar al súper a recollir els bitllets i no vaig dir res de què hi anàs tot sol. Vaig fer com si fóssim dos perquè no volia sorpreses de darrera hora i que a l'hotel em reservassin un bona i àmplia habitació per a mi tot solet i que no em posassin en una habitació petita i trista, d'aquestes que tots els hotels tenen preparades per a les persones, tristes, que viatgen sense companyia.

A la feina no em posaren cap pega perquè m'agafàs aquells dies de vacances, així que vaig preparar la bossa amb tot el que necessitava per aquell viatge tan estrany i me'n vaig anar cap a l'aeroport sense saber molt bé què esperava de l'altra banda de món. «No hi ha miracles, pensava, segur que tornaré igual o més embullat encara. Em conec!».

Quan vaig pujar a l'avió, però, l'únic que em va preocupar era com passar aquelles hores tan llargues tancat en un artefacte que volava per l'espai a una velocitat increïble. No cal negar-ho. Tenia por. Una por horrible a aquell buit. Una sensació d'angoixa indescriptible. Un vertigen fenomenal. Era una formiga que volava. Era una formiga voladora sense reina, ni as.

Pel·lícules, cervesa i lectura. I ja era a Santiago de Xile. Quan sobrevo-
làvem la ciutat, vaig tractar de veure l'Estadio Nacional, però no el vaig
trobar. No varen dir res de n'Amanda ni d'en Manuel. De Santiago a Val-
paraiso, i vaixell. Hores i hores de vaixell.

«Què farà na Joana», pensava sense voler. No servesc per res. Hauria
d'haver fet qualque cosa perquè no se n'anàs. Però què? No em podia
treure del cap que m'hagués retret que fos així com som. I què volia, idò?
Que fos un altre? Que fos d'una altra manera? Sempre he estat igual, jo...
sempre!

En aquell moment se'm va encendre qualque cosa al cap. Potser era real-
ment aquest el problema. Que no m'havia mogut mai del mateix lloc. No
hi veia necessitat, però potser estava equivocat amb això. La vida té etapes
i aquestes s'han de cremar. Potser no es pot pretendre no veure que les
coses canvien i que tu també ho has de fer per no perdre el tren. Na Joana
no el volia perdre i jo crec que ja l'havia perdut. Havia passat de llarg
mentre jo somiava que el tren no arribaria a passar mai, que no hi havia
por del temps perquè el temps s'havia inventat feia poc per a complicar-
nos la vida. El temps era una estafa, una presa de pèl. Es podia viure sense
ell. Això pensava jo, innocentment, fins aquell moment. N'hauria d'haver
parlat amb na Joana i ara ja era massa tard.

El viatge havia començat i no el fèiem junts. Jo anava en vaixell cap a
Rapa Nui i ella jo no sé on parava, però sabia que ara tenia moltes coses
per dir-li, que encara no ens ho havíem dit tot. No és que tengués cap es-
perança de refer la nostra relació, només volia dir-li que sí, que potser
tenia raó i que seguir amb jo era un camí que no s'havia traçat perquè jo
no havia posat res de part meva. Sempre havia maleït el temps i el *tempo*
ens havia separat. Bé, l'havia separada a ella de mi. I jo me n'havia d'ado-
nar precisament ara, a quilòmetres i quilòmetres de distància, desarrelat
en un vaixell ple de turistes i antropòlegs.

La visió de l'illa em va llevar les cabòries que duia al cap. «Ja arribam,
ja som a Rapa Nui o a *Te Pito o te Henua*, el melic del món, el puta
melic del món, m'hauré d'espabilar, perquè m'esperen tres setmanes
d'estar per aquí i les he d'aprofitar», això em deia a mi mateix per tractar
d'animar-me.

En desembarcar em dugueren a l'hotel Manutara, al costat d'Hanga
Roa, única cosa que s'assemblava a un poble, i, efectivament, em donaren
una habitació àmplia i confortable, des de la qual es veia la mar, aquell
ocèa immens que havia guardat els darrers paradisos de la terra, els darrers
racons on somiar que hi trobaríem l'amor etern, la pau i el consol de la
natura. La natura i l'home fets amb la mateixa mesura! Bé, això era un

somni del qual ja havíem despertat, però encara ens en quedava qualche cosa, encara no ens havia abandonat del tot. I és que alguns homes som molt beneits amb aquestes coses: quan els somnis ens agraden, volem que durin i durin... i quan han acabat llegim tots els llibres que els contenen, que ens els fan reviure. Tenim els prestatges de les nostres cases plens d'aquests llibres que ens fan seguir amb les nostres vides enganyats i contents.

En aquesta illa, petita, no es podia fer de tot, però hi havia un programa d'activitats prou ample com per no avorrir-se durant uns dies. I m'hi vaig aplicar. Submarinisme, exploració de coves, excursions per les tres rutes que hi havia assenyalades, visita als moais, balls nocturns a la vora del foc, conferències sobre les cultures polinèsies, sessions d'internet, converses en un espanyol macarrònic amb els indígenes, classes d'història, més visites als *abus*... En fi, tot molt sa i instructiu.

Però jo pensava amb na Joana. Me n'anava a Anakena, una de les poques platges que hi havia, em jeia sobre l'arena i recordava coses dels anys passats al seu costat: algunes converses, alguns detalls, algunes mirades, algunes olors, alguns orgasmes... I en la distància, els silencis, els dubtes, les insensateses, les manies, les ordres, el desamor aparent d'algunes nits, els sopars a la fresca sense res a dir, la insuficiència monetària de la meua economia, la meua propensió natural a l'aïllament, la meua depressió per com va el món i una altra vegada la distància, la distància insuperable que ens separava a poc a poc. Sí, no me n'havia adonat perquè no me n'havia volgut adonar, perquè era cec per a les coses que no m'importaven, per a les coses que no m'agradaven. Però el curs dels esdeveniments és inalterable i tancar els ulls no serveix de res. I jo els havia tancat. Els havia tancat massa temps.

Passaren els dies i les setmanes i quan ja només faltaven uns dies per tornar a casa, se'm va ocórrer obrir el meu correu electrònic, cosa que no feia des que havia arribat a l'illa. No sé per què ho vaig fer. Potser no ho havia d'haver fet. Bé, ho faig fer i punt.

Hi havia molts missatges d'aquests que no serveixen per res i l'únic que fan és empenyar, però n'hi havia un d'en Claudi, del puta Claudi que no em podia deixar en pau ni a l'altra punta del món! «Vatualmón, Claudi, què punyetes deus voler ara?».

Vaig obrir el missatge i vaig veure que era llarguíssim; em contava coses de la seva mare, del seu moix, de la seva germana, dels seus nebots. Una diarrea monumental sobre afers domèstics i familiars. I jo pensava: «Per què no et cerques una al·lota de veritat, Claudi, i em deixes en pau?». Però al final del missatge vaig llegir unes frases que no m'esperava i que em llançaren encara més dins el pou:

«Per cert, Miquel, he vist na Joana amb en Carles Torrent, i semblaven més que amics. T'ho havia de dir? Crec que sí. Cuida't».

Me cag amb sa puta! Aquesta sí que era bona! Això era el que passava! Se n'havia anat amb en Carles Torrent!

Vaig tancar l'ordinador i vaig sortir esperitat de l'hotel cap a l'interior de l'illa. La ràbia i el desesper s'anaven acumulant dins la meva ànima. No ho podia consentir. A mesura que anava penetrant dins aquell paisatge desolat m'adonava que tot estava perdut. Vaig recordar aquell article que vaig llegir feia uns dies a l'*Science* on contava que en aquesta illa, quan hi arribaren els primers «humans» hi havia vint milions de palmeres i que en quatre-cents anys no n'havia quedat cap. «És la puta febre d'or!», em repetia com un boig mentre anava carenes amunt. Aquesta illa pelada com un ou s'assemblava a la meva ànima, pelada també com un ou. Sempre la febre d'or! Sempre! Aquests cabrons no s'aturaran mai! Mai!

En Carles Torrent era amic nostre des de l'institut. Estudiàvem junts i anàvem de gresca junts, fins que també li va pegar la febre d'or i va deixar els estudis i es va dedicar als negocis del seu pare. Era milionari, és clar!, perquè la corrupció política i immobiliària fa molts milionaris. I na Joana havia agafat aquest tren, aquest puta tren.

Vint milions de palmeres! No m'ho podia treure del cap. «Això no té remei, anam directes cap a un sobam i no feim res per a evitar-ho!», pensava mentre seguia caminant. Palmeres que servien per fer foc, per a construir les naus que solcaven la mar, per a fabricar ormejos per a transportar els moais. Sí, per fer els moais es carregaren tota l'illa i la deixaren pelada com un cap titina, i els moais, que eren la seva cultura, la seva manera de viure i entendre el món, la seva manera de mirar les estrelles, la seva escriptura jeroglífica, la seva manera d'estimar les dones, els vells, els nins, varen ser, també, la seva tomba, el seu final, el seu holocaust. Sí, el món era Rapa Nui i les palmeres s'estaven acabant perquè la febre d'or així ho exigia, perquè quan s'inicia aquest mecanisme d'autodestrucció no hi ha cristo que l'aturi. Tots els que han estat tocats per la febre d'or sempre troben mil-i-una excuses per no aturar-se i per embarcar els altres en la seva aventura destructiva. Cada illa té els seus moais i les seves palmeres, i els seus caps de tribu, i els seus bruixots, i els seus constructors, i els seus arquitectes, i les seves catedrals de pedra, i els seus edificis comercials, i la seva compra-venda de terrenys, i la seva fabricació en cadena d'il·lusions de colorins, i la seva misèria i la seva por de no saber dir que no.

I jo caminava cap el cim, cap el cim més alt de l'illa, cap a Terevaka amb tota aquesta mescla explosiva dins el cap. Na Joana, la febre d'or, l'amor, la civilització enterrada, els moais abatuts, en Carles Torrent, l'amor un altre cop, la gelosia, el no saber perdre... Sentia que cadascun dels meus

sentiments havia estat traït, que no tenia esperança de res, que la lluita era en va, que tot se n'anava en orris i que no hi podia fer res. Ni tan sols tenia el consol de pensar que tot aquest desgavell en què havíem convertit el món era per culpa de la civilització occidental, dels putes europeus o dels americans fills de puta. No, perquè a Rapa Nui feren tot aquest desastre abans de veure cap europeu o cap altra classe de blanc. El feren ells tot solets, sense ajuda de ningú. No, érem els «humans» qui estàvem malalts per la febre d'or.

I a mi, m'hagués agradat viure després de la febre d'or, però sabia que ja no seria possible, que jo tampoc no hi sobreviuria, que m'havia de fer a la idea que tot això no acabaria mai, que no tenia final, que no tenia un final abans que el meu.

Era al cim i començava a fosquejar. Em vaig estirar en terra i vaig seguir amb els meus pensaments mirant al cel i esperant que apareguessin les estrelles. Potser elles m'ajudarien a trobar un camí, potser m'assenyalarien unes passes cap a un lloc on retornar. Mig en somnis vaig veure na Joana amb en Torrent, vaig plorar en silenci una estona i vaig veure clarament que sempre havia estat tot sol i que sempre ho estaria. Que aquest havia de ser el meu estat natural, que ho havia de tenir clar o si no em moriria. De sobte, veia que m'havia fet gran esperant que passàs la febrada, que m'havia fet gran sense adonar-me'n, que m'havia fet gran tot esperant un miracle que mai no es produiria. Vaig mirar fixament les estrelles un altre cop i lentament em va entrar al cos una estranya tranquil·litat, una sensació d'alleujament; m'anava fugint l'angoixa de l'esperança un altre cop i em vaig adormir con un infant tocant sa mare.

Somiava que era una llavor de plata quan em vaig despertar i vaig veure mig sol sobre la mar, però sabia que era un somni, que tot, tot, havia estat un somni del qual ja havia despertat.

Vaig baixar lentament cap el poble, sense frissar, sense obligacions de cap casta i per un moment em vaig sentir lliure com no m'hi havia sentit mai. Havia perdut l'esperança però havia retrobat la llibertat.

Passaren els darrers dies a Rapa Nui sense pena ni glòria. No vaig fer res més que anar a la meva platja i nedar i fer surf amb el meu cos talment com ho feia de més jovenet. El sol sortia cada matí, però jo no vaig somiar més amb la llavor de plata.

Quan vaig arribar a l'aeroport, vaig telefonar a en Claudi i li vaig demanar si podia venir a cercar-me amb la seva furgoneta.

— Per què he de venir amb la furgoneta? Podria venir amb la moto, tu no dus molt d'equipatge, només una bossa...

— És igual Claudi, ja t'ho explicaré pel camí.

— Bé, ara venc!

Pel camí el vaig fer aturar en un magatzem de cartonatges i vaig comprar un parell de dotzenes de capsos. En Claudi no se'n podia avenir!

— Mira que has tornat estrany! – em deia mentre em mirava amb curiositat. Que t'ha pegat massa sol pel cap?

Jo reia i callava. Frissava d'arribar a casa, però sabia que alguna cosa li havia de dir al pobre Claudi.

— Quan arribem, em podries ajudar a empaquetar totes les meves coses...

— Vaja, què t'ha pegat ara?

— Bé, ja ho veuràs...

Quan arribàrem pujàrem les capsos i mentre ells les muntava jo les anava omplint de llibres i discos. Havien estat la meva vida fins llavors i no els volia abandonar de qualsevol manera, es mereixien un respecte i una consideració, malgrat que d'alguna manera ara sabia que també havien estat la meva perdició.

— Te volia demanar un darrer favor...

— Un darrer? No m'ho crec!

— Sí, que me guardis tot això a la cotxeria de ta mare. Sempre està buida i jo no sé on deixar-ho.

— Miquel, ara ets tu qui em dius dois! Què és el que t'ha passat pel cap? Què és, que te'n vas?

— No sé què faré, Claudi, però m'agradaria que em guardassis els llibres i els discos.

— Deixes aquesta casa?

— Sí.

— Però si no tens a on anar!

— No et preocupis per això. Me'ls guardes o no?

— Entenc que vulguis deixar aquesta casa, però per què no vens a viure amb mi? Tenc lloc de sobra, ja ho saps! I també saps que no m'importaria viure amb tu una temporada.

— Ja te vaig dir abans de partir que no volia tornar a fer la teva vida. Me la conec!... I no...

— Què li passa a la meva vida?

— Mira! No em facis parlar!

— De veres que em sembla que no et conec. Estàs fotut, ho has passat malament, d'acord! Però per què m'has de tractar així, per què m'has de dir aquestes coses de la meva vida? És la meva i s'ha acabat!

Em vaig adonar que m'estava passant amb en Claudi, que ell tenia raó. No m'havia fet res. Al contrari, intentava ajudar-me a la seva manera. M'oferia ca seva, què més podia fer?

— Perdona Claudi, tot això darrer no ho he dit. Gràcies, però em conform que em guardis les capsas.

— Molt bé. Les començam a baixar?

Quan haguérem acabat, li vaig dir que anàs passant i que jo totd'una hi aniria. Em volia acomiadar, no de la casa, sinó de na Joana. La vaig veure venir pel passadís i li vaig fer una besada.

Vaig tancar la porta, vaig baixar l'escala i vaig tirar les claus al primer contenidor que vaig trobar.

HEYERDAHL, Thor. *Aku-Aku: El secreto de la isla de Pascua*. Barcelona: Juventud, 1958.

HUNT, Terry L. i LIPO, Carl P. «Late Colonization of Easter Island». *Science*, vol 311, 17 març 2006, p. 1603-1606.

MÉNDEZ, Rafael. «La caïda de la isla de Pascua». *El País*, 10 març 2006, p. 88.

Some Sailor, skirting foreign shores

* * *

I shall know why - when Time is over -

* * *

I'm Nobody! Who are you?

Are you - Nobody - too?

Then there's a pair of us!

Don't tell! they'd advertise - you know!

EMILY DICKINSON (1830-1886)

